

Kirke-Klokken

Kirke-Klokke! mellem ædle Malme
Mageløs er for mit Hjerte du,
Vaagnet er ved dig en Høitids-Psalme,
Som gienlyder daglig i min Barm!

Kirke-Klokke! ei til Hovedstæder
Støbtes du, men til den lille By,
Hvor det høres trindt, naar Barnet græder,
Og inddysses blidt ved Vuggesang.

Kirke-Klokke! Moderskiød for Klengen,
Som er mig langt meer end Strængeleg,
Toner dine kappedes om Rangen,
For mit Øre tit og i min Barm.

Mens som Barn paa Landet jeg var hjemme,
Julemorgen var mit Himmerig,
Den du meldte mig med Englestemme,
Kimed klart den store Glæde ind.

Høiere dog stemte dine Toner,
Naar de med »den gyldne Soel frembrød,«
Kimed: Støv! opreist er din Forsoner,
Stat nu op i Paaske-Morgengry!

Lavere de sprede deres Vinger,
Sænke sig med Solen dybt i Hav,
Naar for mig nu Aftenklokken ringer,
og jeg tæller dine Bedeslag.

Lifligt dog det klinger helst om Høsten,
I den stille, svale Aftenstund;
Giennem Jorderig gaaer Himmelrøsten,
Kalder Sjælen til sin Hvile ind.

Landet nu graahærdet kun jeg giæster,
Og har hjemme, selv jeg veed ei, hvor;
Dog paa Lysets Hjem min Hu sig fæster,
Evig godt, jeg veed, er ene der.

Derfor nu, naar Aftenklokken melder:
Solen sank og Fuglen slumred ind,
Da mit Hoved jeg med Blomsten helder,
Nynner sagte mellem Bedeslag:

Kirke-Klokke! naar tilsidst du lyder
For mit Støv, skiøndt det dig hører ei,
Meld da mine Kiære, saa det fryder:
Han sov hen, som Soel i Høst gaaer ned!

N. F. S. Grundtvig.